

τοῦ τὴν λάμψιν, ἐσθ' ὅτε μάλιστα καὶ ἀμαυροῦται, οὕτω καὶ τὸ τῶν ἰδεῶν τῶν ἐχουσῶν τὸ ἔνδυμα ἀπροσφυές, διάστροφον καὶ ξένον, καὶ ὅταν ἀνακαλύπτεται ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου, καθίσταται φορτικόν καὶ ἄχαρι. Ἐπειδὴ δὲ ἀκανόνιστος εἰσέτι ἡ γλῶσσα, ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς πλὴν τῆς εὐρέσεως πρέπει νὰ ὑποβάλλεται καὶ εἰς δευτέραν ἐργασίαν, οὐδὲν ἥττον τῆς πρώτης ἀπαραίτητον, τὴν τῆς ἐκθέσεως· ἀξιοὶ δὲ ἡ ἐκθεσις πλοκὴν ἰδιάζουσαν τῇ γλώσσῃ, λέξιν κυρίαν, σαφήνειαν καὶ χάριν. Ναὶ μὲν ἀξία πολλῶν ἐπαίνων ἡ προθυμία τῶν σπουδαζόντων εἰς πλουτισμὸν τῆς καθ' ἡμᾶς φιλολογίας διὰ συγγραφῶν· ἀλλ' ἂς προσέχωσι μὴ ἀκούσωσι τὸ τοῦ Ζεύξιδος πρὸς τὸν Ἀγάθαρχον. «Καὶ τοι ποτέ φασιν Ἀγαθάρχου τοῦ ζωγράφου μέγα φρονούντος ἐπὶ τῷ ταχὺ καὶ ῥαδίως τὰ ζωα ποιεῖν, ἀκούσαντα τὸν Ζεῦξιν εἰπεῖν· «Ἐγὼ δὲ πολλῷ χρόνῳ.» Ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης, προστίθῃσιν ὁ Χαιρωνεὺς, οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν· ὁ δ' εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν»<sup>1)</sup>).

## ΜΟΙΡΑΙΣ.

ΘΕΟ

ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

«Δρόσον! δρόσον!... ὕδωρ ῥέον,  
Διαυγές, γλυκὺ, ὡραῖον,  
Εἰς τὰ χεῖλη πῶς δὲν πίπτεις;  
Εἰς τὴν δίψαν πῶς δὲν ῥίπτεις  
Βάλσαμον, τὴν φλογεράν;

Πῶς πῦρ με κατακαίει!  
Πόσῃν λάδραν ἀποπνέει  
(Δι' ἧς τήκεται καὶ λίθος!  
Τὸ πανοικτιστόν μου στήθος,  
Φέρον φοβεράν ἄράν;

—Μὴ τὴν πείναν νὰ κορέσω  
Κἂν ποτε θὰ ἐμπορέσω;  
Δένδρα! δένδρα! εὐσπλαγχνίαν  
Δὲν αἰσθάνεσθε κάμμιαν;  
Βότερες καὶ καρποὶ γλυκαῖς!

Τανυόμενος πρὸς τ' ἄνω  
Αἰωνίως, μόλις φθάνω  
Νὰ σᾶς θίξω, καὶ ἐν βίᾳ  
Φεύγετέ με I... δυστυχία!...  
ὦ! ποιῆς μου τῆς κακῆς!—

ὦ σταγόνες!... οὐρανίαν  
ὑπὲρ νέκταρ, σεῖς, οὐσίαν  
Ζωογόνον καὶ ἡδίστην,  
Δωρεάν πασῶν ἀρίστην,  
Ἐνοσταλάξατέ μοι νῦν!

<sup>1)</sup> Πλούτ. ἐν βίῃ Περικλ. II'.

«Ἀχ! δίψῳ καὶ πυρπολοῦμαι!  
Μάτην ὁμῶς αἰωροῦμαι!  
Θέλων, ὕδωρ, νὰ σὲ φθάσω,  
Πίνων, πίνων νὰ χορτάσω  
Σὲ, τὴν θείαν ἡδονήν!

Ἀφθονώτατος ἐμπρὸς μου  
ῥέεις, ῥέεις θησαυρός μου!  
Ἐκ τοῦ βράχου κάτω τρέχεις,  
Ἀλλ' οὐδὲ τὸ στόμα βρέχεις,  
Ὁ προτείνω ἀνοικτόν!

ὦ θεοί μου! ποῖα φρίκη!  
Ποῖα μαύρη καταδίκη!  
ὦ ἀνηλεεῖς, σεῖς, λίθοι!  
Πῦρ μ' ἀποτεφοῖ τὰ στήθη!  
Δότε, δότε τὸ ποτόν!

Βράχε! μὴ καὶ σὺ νὰ πέσης  
Καθορμᾶς; νὰ μ' ἀφαιρέσης  
Τὴν πνῆν; νὰ μὲ συντρίψῃς  
Κ' εἰς τὰ βάθη νὰ μὲ ρίψῃς;  
—Οἱμοὶ! πῶς με ἀπειλεῖ!—

Πάλιν σείσαι καὶ πάλιν  
Ἀνωθέν μου!... ποῖαν ζάλην  
Προξενεῖ μοι αὐτ' ἡ θεά  
Ἡ δεινὴ, ἡ φρικαλέα!  
—Ταλαινά μου κεφαλή!—

Ὑδωρ! ὕδωρ! καίω! καίω!  
Καίω, μόλις ἀναπνέω...  
Δρόσον θέλω, δότε δρόσον,  
Κατασδέσατε τὴν νόσον,  
Ὑποχθόνιοι θεοί!  
  
Φεῦ! φεῦ! μάτην στένω, μάτην  
Μοῖραν τὴν στυγερωτάτην;  
Βάσανός μου αἰωνία  
Δίψα τήκει με ἀγρία,  
Καὶ οὐδὲν τὴν ἄλλοιοι!»

ΙΞΙΩΝ.

«Ἐλλαχεν ἄλλος τοιαύτην ποτὲ τιμωρίαν ἐν «Ἀδῇ;  
Ἐπὶ τροχοῦ κυλινδοῦμαι ἀπαύστως ὁ τάλας Ἰξίων...  
—Στήθε, τροχέ, πρὸς ἀνθρώπων, θεῶν καὶ δαιμόνων ἀπάντων!  
Πρὸς οὐρανοῦτε καὶ γῆς, πρὸς τοῦ ἄδου αὐτοῦ, τοῦ ταρτάρου!  
Ἴν' ἀναπνεύσω—βοῶ—ἐπὶ μίαν στιγμὴν κἂν καὶ μόνην...»  
Τρέχει καὶ τρέχει ἐκεῖνος, ἀκράτητος πάντοτε τρέχει,  
Ἰλιγγίων δ' αἰωνίως κ' ἐγὼ μετ' αὐτοῦ κυλινδοῦμαι,  
Θνήσκων καὶ ζῶν κ' αἰσθανόμενος ἅμα κ' ἀναίσθητος μένων.  
Καὶ τοι, στρεφόμενος οὕτως, ὡς ἄνθρωπος εἴζομαι μόλις,  
Ὅτι τὸ ἥμισυ μένω, τὸ ἄλλο δ' ἐκτρίβομαι χόνις!»

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

«Γύψ μου δετμῶτος τὸ ἥπαρ ἀπαύστως ἐνταῦθα σπαράσσει.  
Ἀναγεννᾶται δ' αὐτὸ, ἵνα πάλιν αὐτὸς τὸ σπαράσσει!  
Ἡρπασα πῦρ τ' οὐρανοῦ καὶ τὰς τέχνας ἐδίδαξα πάσας  
Εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, οἰκτεῖρας τὴν μαύρην του μοῖραν.  
Ἐπὶ τοῦ βράχου λοιπὸν ὁ ὑπέρτατος ἄρχων τοῦ κόσμου  
Προσπασσαλεύσας με Ζεὺς τυράννευε δι' ἀγρίων βασιάνων.  
Δικαιοσύνη ἰδοὺ! νομιμότης κ' εὐγένεια τρόπων  
Τοῦ πανισχύρου, μεγίστου θεοῦ, τιμωροῦντός με οὕτω,

Καὶ δι' αἰτίαν τοιαύτην παράδειγμα μέγα διδόντος  
Καὶ εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς καὶ βροτοὺς! εὖγε!.. ἄλλο δὲν λέγω!»

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΕΛΕΤΩΝ ΤΑΣ ΥΕΤΑΤΑΣ ΣΤΙΓΜΑΣ ΤΟΥ.

«Ἐκάνει, ἰκάνει, ὦ Δαναοί,  
Τὴν οὐδὲν ἀλγόνουσαν  
ἀηδὸν Μουσῶν,  
Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον! —»  
(Εὐριπίδης ἐν Παλαμ.)

«Εἰς τὴν ὑγίαν ἐκπίνω τῆς φίλης μου τοῦτο πατρίδος!  
Πίνω τὸ κώνειον, ναί, εἰς ὑγίαν νοῦς καὶ καρδίας  
Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν ἀνθρώπων!  
Εἰς φωτισμὸν, ἀγνισμὸν, ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ Γένους!  
Ἐνα θεὸν τοῖς διδάσκω, ἐν ᾧ προσκυνῶσι μυρίους!  
Μίαν ἀλήθειαν, ἐνθα λατρεύουσιν ἄπειρα ψεύδη!  
Ἀθανασίαν ψυχῆς, ἀμοιβὴν, ἀνταπόδοσιν, κρίσιν  
ἔργου παντὸς ἀγαθοῦ καὶ παντὸς ἐναντίου ὁμοίως.  
Τὴν ἀρετὴν ὑπὲρ πάντα τὸ μέγιστον κτήμα κηρύττω,  
Ἄριστον, ἡδιστον, καὶ ζηλωτὸν τὸν ἐνάρτεον μόνον!  
Τοῖς σοφιστὰς πολέμῳ κατὰ τούτων τὰ ἔπλα των στρέφω,  
Καταγωνίζομαι πάντα ἀγύρτην καὶ ψεύστην καὶ φαῦλον!  
Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πατρίς μου, εἰς τούτων τοὺς λόγους πεισθεῖσα,  
— Διαβολῶν αἰσχροῦν συκοφάντημα ἐντεχνον, μαῦρον, —  
Τὴν καταδικὴν μου ἤδη δικαίως, ἀδίκως δὲν λέγω,  
Ἀποφασίσασα πλέον μοι φαίνεται, δέχομαι ταύτην:  
Εἰς τῆς πατρίδος μου πείθεμ' ἐγὼ ἐκουσίως τοὺς νόμους.  
Κατὰ τὰ κείμεν' ἀφοῦ με δικάσασα καταδικάζει,  
Αἴτιον, λόγον ν' ἀντείπω κἀνένα πρὸς ταῦτα, δὲν ἔχω.  
Νὰ ὑπακούσω ὀφείλω, διότι πολίτης τῆς εἰμαι.  
Κ' ἂν μοι προτείνουσι φίλοι δραπετῆς ἐντεύθεν νὰ γείνω,  
Κ' ἂν μ' ὑπισχνούνται πολλὰ καὶ ἀνάκλησιν τῆς καταδίκης,  
Βίον εὐδαίμονα νὰ μοι παράσχωσι, πλοῦτη καὶ δόξαν,  
Ἄστυ, πρῶτιστον πάντων, καὶ ἔπειτα πάντα εὐκταῖα,  
Κ' ἂν μοι δλῖγαι στιγμαὶ ὑπολείπονται ἔτι νὰ ζήσω,  
Ὅμως παράδειγμα, ὅχι, δὲν γίνομ' ἐγὼ ἀπειθείας!  
Τὴν πολιτείαν τιμῶ καὶ τὰ νόμιμα τῆς πολιτείας!  
Τὰ καθιστώτα δὲν θέλω ἐγὼ ν' ἀνατρέψω: Σωκράτης  
ἦμην καὶ ζῶν καὶ διδάσκων, λοιπὸν τελευτῶν δὲν θά ᾔμαι;  
Ἄν ἀποθνήσκω ἀδίκως, τίς μείζων τιμὴ μοι ἢ τοῦτο,  
Ἰκανοποίησις μείζων καὶ μείζον εὐτύχημα πάντη,  
Κατὰ τὸν νῦν ἐνταυτῷ καὶ τὸν μέλλοντα μάλιστα χρόνον;  
Ποῖος δὲ φίλος ποτὲ γ' ἀποθάνω δικαίως ἐπὶ τοῖς;  
Ἄν δὲ δικαίως τυχὼν, τότε πάλιν πρὸς τί νὰ θρηνῇ τις;  
Μεμφιμοιρίας αἰτία ὑφίσταται πλέον τις τότε;  
Ὅμως καθήκον ἐγὼ ἐξεπλήρωσα πρὸς τὴν πατρίδα,  
Κατὰ συνείδησιν ζῶν καὶ διδάσκων καὶ πράττων τὰ πάντα.  
Καὶ ἡ συνείδησις αὕτη μοι εἶν' ἀρετὴ, γλυκυτάτη,  
Παρηγορία μεγίστη ἐν τῇ τελευταίᾳ μου ὥρᾳ!  
Μόνον πλὴν ἄριστον πάντων ὁμοῦ ἀγαθῶν τῶν γυνών,  
Ὅπερ μοι σύτροφος ἔτι παρέπεται πέρα τοῦ τάφου.  
Εἴθε δὲ κρείττονες ἄλλοι πολλοὶ μετ' ἐμὲ ἐκφανῶσιν,  
Ἄνδρες γενναῖοι καὶ νόες σοφοί, ἐπιστήμονες ὅλως,  
Τῆς ἀληθείας ἀγνοεῖ, διαπρύσιοι κήρυκες μόνης!  
Εἴθε δὲ μόνος ἐγὼ τελευταῖος, εἴθ' ἰσχυρὸς πάντων,  
Εἴς τε τὰ ἄλλα κ' εἰς τὴν ὑπὲρ ταύτης θυσίαν νὰ μείνω!  
Εἰς τὴν ὑγίαν ἐκπίνω τῆς φίλης μου τοῦτο πατρίδος!  
Πίνω τὸ κώνειον, ναί, εἰς ὑγίαν νοῦς καὶ καρδίας  
Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν ἀνθρώπων!  
Εἰς φωτισμὸν, ἀγνισμὸν, ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ Γένους!»

ΙΟΥΔΑΝΟΣ ΒΡΟΥΝΟΣ (\*)

Μελετῶν τὴν τέχνην του ἐν τῇ εἰρκτῇ.

Motto: «Figli tutti d'un solo riscatto;  
Maledetto colui che lo infrace,  
Che l'incalza sul fiacco, che piace,  
Che contrista uno spirito immortal,»  
( . . . . . )

«Τί; μεταμέλειαν μήπως φρονῆτε κάνεις νὰ μ' ἐμπνεύσῃ;  
Τῆς μετανείας ἐμὲ τὸ δῶ νὰ διδάξῃ τις κέντρον;  
Τῆς σννειδήσεως τύψεις ἐγὼ ἐνδομύχως ν' ἀκούσω  
Σφορηλατούσης, ὡς ἂν ἐπὶ ἄκματος, ἐνδον τοῦ στήθους  
Καὶ τοῦ κρανίου μου νοῦν ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαίαν καρδίαν;  
Μὴ κοιπᾷτε ματαίως, ὦ μάταιοι ἄνθρωποι! μᾶλλον  
Ἀναγνωρίσατέ μ' ἕνα τιμήσητε ὅπως μοι πρέπει,  
Ὅπως ὀφείλετε, ὅπως ὀφείλει ὁ κόσμος εὐλόγως!  
Ὅχι! ποτὲ ἡ ψυχὴ κ' ἐν τῷ 'Ἄδῃ αὐτῇ δὲν δουλοῦται! . . .  
Ἦτο καὶ εἶναι, θὰ ᾔν' αἰωνίως αὐτὴ ἐλευθέρη.  
Καὶ εἰς ἀδύσσοις δαιμόσις κρημνισθεῖσα, ἀνίπτατ' ἐκείθεν  
Εἰς τὰ ὑπέρτατα ὕψη, τανύουσα πτέρυγας θείας!  
Εἰν' ἀνεξάρτητος ὅλως ὁ νοῦς, κ' ἂν τὸ σῶμα δεσμευῇ  
Βία τυράννων ἀχρείων, — ἀχθῶν ἀτωσίαν ἀρεύρης! —  
Εἶναι τὸ πνεῦμ' ἀληθὲς ἡγεμὼν πανταχοῦ κ' αἰωνίως,  
Κ' εἶναι ἡ ὕλη ἡ δούλη αὐτοῦ κατὰ νόμους ἀτρέπτους!  
Ἄν τὰ φαινόμενα δὲ ἀπατῶσι συχνά ἐν τῷ κόσμῳ,  
Ἡ δὲ οὐδέρκεια πλὴν τοῦ νοῦς κ' ἀληθὲς ἀνευρίσκει,  
Κρίνουσ' ἀπλῶς, ἀδεκάστως σταθμίζουσα πάντα ἐν γίνεῖ.  
Στάθην τὸ αἶμα μου ἔλον ἂν βέουσι ἐκ πλείστων βασάνων,  
Ἄν μαρτυρίῃ φρικτῇ, ἀνηκούστου μὲ κάμωσι θυμῷ:  
Κ' ἂν κρεουργήσῃ κάνεις κ' ἂν ὡς σπάραγμα ῥίψῃ μ' εἰς τίγρεις,  
Κ' ἂν εἰς ὑαίνας βερᾷ κ' ἂν εἰς φλόγας τὰς σάρκας μου δώσῃ,  
Κ' ἂν τὰς ἀρθρώσεις συνθραύσῃ ἐντὸς μαρμαρίνου ἰγδίου,  
Κ' ἂν τὰ ὀστέα μου τὲν ἐν μετὰ τ' ἄλλα εἰς κόνιν συντρίψῃ,  
Κ' ἂν εἰς τὸ πῦρ τοῦ Ταρτάρου μὲ βάλῃσιν ἔλον, καὶ μέλλω  
Νὰ αἰσθανθῶ πάντα πόνον ἐκ τούτου καὶ πᾶσαν ὀδύνην,  
Ὅχι! δὲν κύπτω ποτὲ, δὲν ἀλλάσω διάθεσιν, ὅχι!  
Δὲν μεταβάλλομαι! μήτε κάνεις νὰ πιστεύσῃ τὸ θαῦμα!  
Δύνανται ἔρη, βουνά, νὰ σεισθῶσιν ἐλόκληρα μᾶλλον,  
Νὰ σαλευθῶσιν ἐκ βάθρων τῆς γῆς τὰ θεμέλια ὕλης,  
Πῦρ οὐρανόθεν νὰ πέσῃ, νὰ φλέξῃ τὸν σύμπαντα κόσμον,  
Ὅμως καὶ τότε ἐγὼ μυριάκις τὸ ὅχι! θὰ κράζω!  
Ὅχι! ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου, τεράστιον γίγαντος ὅχι!  
Ὅχι! τιτᾶνος τιτάνων πρὸς πάντ' ἀνευδρότου, ἀκάμπτου!  
Ν' ἀνακαλέσω δὲν στέργω ποτὲ ὅ,τι δόγμα μου εἶναι.  
Δίσημα, φρόνημα, πίστιν καὶ οὕτως ἐγὼ θὰ τηρήσω,  
Τὰς πεποιθήσεις μου πάσας ἀγνὰς, ὡς εἰς ἄνδρα ἀρμόζει,  
Εἰς χαρακτῆρα παντὸς εὐγενοῦς, εὐπαιδέυτου ἀνθρώπου,  
Εἰς ἐπιστήμονες νοῦν, αὐθυπόστατον ἔχοντες κρίσιν  
Καὶ τὴν συνείδησιν ὅλως ἀδέσμευτον ἐμπροσθεν πάντων!  
Ἄν τι δὲ ἄλλο ἐκφράσω ποτὲ, λέξιν ἄλλην ἂν εἶπω,  
Εἰν' εἰρωνεία, προσποίησης εἶναι, ὑπόκρισιν, χλαῦν  
Ἄς τὸ ἐκλάβωσι, μέγαν, δαιμόν καὶ πικρὸν σαρκασμὸν των:  
Τύραννος πᾶς καὶ δυνάστης φρικτὸς τοῦ σαρκίου μου σκήνους,  
Πρὸς τοὺς ὁποίους, ὡς στέντωρ αἰώνιος, κράζει ὁ νοῦς μου,  
Ἐκραζεν ἀναλλοιώτως, ἀπαύστως ἐν ἔπος θὰ κράζῃ,  
— Μόνον ἐν ἔπος καὶ μίαν ἀλήθειαν μόνην, μεγίστην: —  
«Ὅ,τι ἐφρόνου φρονῶ, ὅ,τι ἤθελον θέλω δικαίως»

(\*) Διασημώτατος Ἰταλὸς φιλόσοφος, καὶς διὰ τὰς δεξια-  
σίας του!

• Ζῶν ἢ νεκρὸς, αἰωνίως ἀδάμαστος εἶμαι καὶ μένω!  
• Τύραννοι, δοῦλοι τῆς ὕλης καὶ δοῦλοι παθῶν, σιγῇ, ἀγρίων,  
• Εἰσθε αἰχμάλωτοι οἱ αὐτῶν! ἡ ψυχὴ ἐλευθέρη! •

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

(Κατὰ τὴν ἀποχάλυψιν τοῦ ἐν Ἀθήναις  
ἀνδριάντος Ῥήγα τοῦ Φεραίου).

Αἰ! ἀνθοδέσμη πρὸς στιγμὴν κ' εἰς μάρμαρον ἐρρίφθη:  
Ὅτ' ἐκτοπον τοῦ μάρτυρος τοῦ Ῥήγα τοῦ Φεραίου,  
Ὅτ' ἐν Ἀθήναις ἀνδρίας αὐτοῦ ἀπεκαλύφθη,  
— Γενναῖον ἔργον, πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ γενναίου—  
Καὶ ἀναστ' ἀντικρὺ αὐτοῦ, χάρισσα, σταθεῖσα,  
Δι' ἀνθοδέσμης καὶ αὐτὴ ἐφάνη κοσμηθεῖσα.  
Τὰ πάντα αἰσθανόμενος, ἂν καὶ σιγῇ βαθέως,  
Ὁ ἀνδρὶς εὐγνωμονεῖ, ὁ ψάλτης τῆς Ἑλλάδος,  
Δύσμοιρος μύστης τῶν Μουσῶν ὁμοῦ καὶ τῆς Παλλᾶδος—  
Ἀλλ' ἐρωτᾷ, φιλοπατρὶς, συνάμα θαρρόπλιος:  
«Διὰ φιλοφρονήσεων τοιούτων, ὦ Εὐρώπη,  
Ἐπιτηδείας κ' ἐν ἡμῶν διεργαζομένην,  
Φρονεῖς ὅτι ἀμείβονται οἱ τῶν ἡρώων κόποι,  
Δακρύων τόσοι ποταμοὶ κ' αἱμάτων κεχυμένοι;  
Ὅτι ἀρκεῖσιν εὐγενεῖς κ' εὐφραντασθαῖ σου τρόποι,  
Ἐνέσω δούλη ἡ Ἑλλὰς, μικρὰ, ἀθλίᾳ μένη,  
Νὰ ἀποζημιώσωσιν αὐτὴν δι' οὐκ ἀγῶνας,  
Δι' ἃς βασάνους φοβερὰς ὕφιστατ' ἐπ' αἰῶνας;  
Εὐρώπη! ἀπεφάσισον καὶ δείχθητι μεγάλη,  
Γενναϊοτάτη πράγματι! δός, δός εἰς τὴν Ἑλλάδα  
Ζωῆς ἀκμαίαν ἐθνικῆς, παιδρᾶν ζωῆς λαμπρᾶς  
ᾧ! πάλλα, πάλλα πρὸς αὐτὴν, πρὸς σὲ ὡς αὐτὴ πάλλαι:  
Ὡς ἀληθὲς χριστιανὴ καὶ κόρη τῆς συνάμα,  
Αἰσίαν λύσιν, τέλος, δός εἰς τὸ εἰκρόν της δρᾶμα!  
Θίλῃσον, θέλῃσον λαμπρὰ, εὐδαίμων ν' ἀνατείλῃ,  
Καὶ ᾧ γλυκὺ εἰς ἀσπασμὸν, μισθὸν θά σ' ἀντιστείλῃ!  
Εὐρώπη! ἔσε ποιητής: Ἑλλὰς τὸ ποίημά σου!  
Μετὰ στοργῆς περάτωσον τὸ ἀριστούργημά σου!  
Σὺ, ἀρχιτέκτων ἄριστος καὶ γλύπτης τῶν αἰώνων,  
Αὐτὴ Ὀλύμπιος σου Ζεὺς καὶ Παρθενὼν σου μόνον!  
Αὐτὴν φιλοδοξίαν σου διὰ τὴν ἱστορίαν  
Καὶ μούσαν ἔχε πάντοτε ἐμπνεύσαν σε θεῖαν!  
Θίλῃσον θάλλοντ', ἀνθηρὰ, νὰ ἀναλάβῃ κάλλι, κ  
Ε' αἰώνων, ἀθάνατον τὸν ὕμνον σου θά ψάλλῃ.»

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

DAS VERSPRECHEN. (\*)

(Ein Sonnet.)

Was eine wahre Göttin mir versprochen,  
Das muss, das muss auch in Erfüllung gehen;  
Sonst gäb' sie mir durch Wunder zu verstehen:  
Dass sie mir Wort und Treu' und Schwur gebrochen.  
Sie hat gesagt: «Ein schönes, treues Mädchen  
Wird dich mit Weibesliebe einst beglücken;  
Da sollst in ihr den Segen dannerblicken,  
Den du von mir empfangst im kleinen Städtchen,

(\*) Τὸ φερόμενον τοῦτο ἀνήκει εἰς ὅλην σειρὰν ὁμοειδῶν γερμανικῶν φερατίων μου, καὶ ἐκ τῆς συλλογῆς μου ταύτης, «Phantasien» ἐπιγραφόμενης, ἵσως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φανῶσι π.ν. ἐν τούτῳ τῷ περιοδικῷ. Σ. τοῦ ποιητοῦ.

Leibhaftig und lebendig vor dir stehen!  
Ach! nun zum Spiel, zum Tand willich dir dienen,  
Sonst will ich, ermüdet, Nichts um dich verdienen,  
Nur magst du wie mein Opfer gross verstehen!  
Nur magst du, Liebster, mich nie ganz vergessen:  
Erinn're dich: bei mir wie manche Stunden  
In Wonne uns und Seligkeit verschwunden,  
Als du mich ganz, als ich dich ganz besessen!»

BRIEF AN EINEN PREUSSISCHEN FREUND.

Obwohl auch spät, ich schreibe, bester Freund, zu dir:  
Antwortend gern auf das, was du geschrieben mir;  
Denn zu erfüllen eben eine schöne Pflicht,  
An solchen Freund zu schreiben, wann ist Zeit ja nicht?  
Hoch lebe Preussen nun! das ist mein erstes Wort!  
Die Preussen leben hoch! hoch! hoch! in jedem Ort!  
Ich denk: ihr grösstes Werk der Einheit ist vollbracht  
In Siegesglanz und Rühm, mit Kraft und Macht und Pracht!  
O! Deutschland, lebe hoch! grossartig, einig nun,  
Du darfst und magst jetzt erst auf deinen Lorbeer'n ruh'n!  
O! wie beklagte dich  
Mit bitt'rer Ironie  
Sonst Frankreich, rühmend sich,  
Dass praktisch wirst du nie!  
Dass du ein Leben fährst  
Voll von Pedanterie,  
Dass du dich nur verlierst  
In lauter Theorie!  
Dich spottete die Welt,  
Sie wird nicht spotten mehr! —  
Du bist nun stark und hehr,  
Du thust was dir gefällt!  
Du hast ihr Eins gelehrt  
Für alle Zeiten wahr:  
Dass dir, wie Feder, Schwert  
Zu führen; kenntlich war! . . .  
Nun thut' all' was dir lieb!  
Ich zweifelte nie daran:  
Dass dein erhab'ner Trieb  
Die Menschheit retten kann!  
Denn nach Gesetz und Recht  
Verlangst und Ordnung, du!  
Dass Niemand bleibe Knecht!  
Nach Freiheit, Glück und Rüh'!

D'rüm Deutschland, lebe hoch! grossartig, einig nun,  
Du darfst und magst jetzt erst auf deinen Lorbeer'n ruh'n!  
Dein Freund

Athen, Ende März 1871.

PHILIPP A. OECONOMIDES (\*)

(\*) Σημ. Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἀνήκει εἰς συλλογὴν γερμανικῶν ποιημάτων μου ἀπερρωθέντων εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἰσως τινὰ τούτων καὶ ἄλλων ὁμοίων ποιητικῶν δοκιμῶν μου καταχωρισθῶσιν ἐφεξῆς πάλιν εἰς τὴν Πανδώραν.